

схваща като сръбско-хърватски областитѣ населени съ: сръбиянци (така се наричаха тогава сръбитѣ въ княжество Сърбия), хървати, босненци, херцеговци (еро = херцеговац), сръмчани, черногорци, далматинци, дубровчани, славонци, банатчани, бачвани, жителитѣ сърби край Дунава и Драва. За Македония нѣма ни поменъ. Ето стиховетѣ въ „Бачки растанак“ съ съотвѣтнитѣ областни сръбски имена:

Брже, браћо, амо, амо,
 Да се скупа поиграмо!
 Србијанче огњу живи,
 Ко се теби још не диви!
 Хрваћане, не од лане,
 Од увек си ти без мане!
 Ој Босанче, стара славо...

Ао, Еро, тврда веро,
 Ао, Сремче, гујо љута,
 Сваки јунак по сто пута!
 Црногорче, царе мали,
 Ој соколе Далматинче,
 Ој ти красни Дубровчане
 Ој Славонче танани!
 Банаћане лагани!
 Ој Бачвани, здраво, здраво,
 И ви други дуж Дунава
 И ви други где је Драва...

Бр. Радичевић.

1845 г.

№ 132.

Велесъ.

Въ Велесъ имало българско учение още прѣзъ XVIII в. Дѣцата се учили въ метоситѣ, принадлежащи на Рилския, Хилендарския и др. манастири. Прѣзъ пѣрвата половина на XIX в., още въ 1837 г., Велесъ е ималъ вече и уредено взаимноучително училище, съ отдѣления мъжко и дѣвическо. Училището по-късно си направило и печатъ, въ сръдата съ ем-